

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Honební společenstvo NEZDINY-SVATÁ MAŘÍ**, se sídlem Bořanovice 5, Vimperk, zastoupený JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2007, č. j. 43049/2007-16230, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **L. Ch.**, o prohlášení honebních pozemků za nehonební, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2009, č. j. 11 Ca 59/2008 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši **2856 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Josefa Šťastného, advokáta se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 12. 2007, č. j. 43049/2007-16230. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví (dále jen „krajský úřad“) ze dne 6. 8. 2007, č. j. KUJCK 21141/2007 OZZL/Bř-R, kterým bylo vyhověno návrhu L. Ch.

jako vlastníka pozemků v k. ú. Štítkov, p. č. 206, 205, 1716, 78/10, 204/2, 204/1 a 1691 prohlásit tyto pozemky za nehonební podle § 17 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o myslivosti“).

Stěžovatel označil jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že městský soud nesprávně vyložil ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti a náleží Ústavního soudu, publikovaný pod č. 49/2007 Sb., a nesprávně aplikoval na případy, jichž se tento náleží nedotýká. Stěžovatel se domnívá, že městský soud fakticky popřel literu zákona o myslivosti a považoval uvedený náleží Ústavního soudu za náhradu tohoto zákona. Uvádí, že vzhledem k tomu, že ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti nebylo předmětem posuzování Ústavním soudem, stěžovatel se nemohl vyjádřit k historickým okolnostem jeho vzniku, ani k účelům a zájmům, které zákonodárce při jeho schvalování předjímal. Stěžovatel se domnívá, že bez osvětlení těchto okolností nelze dosáhnout komplexního výkladu tohoto ustanovení, a tedy ani řádného posouzení, zda rozhodnutí stěžovatele, jakož i městského soudu jsou v souladu se zákonem. Stěžovatel namítá, že městský soud se při výkladu ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti nedržel premis vytyčených Ústavním soudem, nezkoumal proporcionalitu zájmů v rámci celého zákona o myslivosti, ale pohyboval se pouze v úzkých mezích druhého odstavce § 17. Zákon o myslivosti však dosahuje rovnováhy mezi zájmy vlastníků honebních pozemků a zájmy osob vykonávajících právo myslivosti v celém svém rámci právě tím, že oproti řadě oprávnění osob vykonávajících právo myslivosti staví právo vlastníků pozemků kdykoli prohlásit svůj pozemek za nehonební. Pokud tedy výkladem, jak jej učinil městský soud, bude právo na prohlášení pozemků za nehonební jakkoli omezeno, pak nebude zachována proporcionalita těchto zájmů v rámci celého zákona o myslivosti. Lze rovněž připomenout, že na uvedeném přístupu k výkladu předmětného zákonného ustanovení se shodli představitelé vlastníků honebních pozemků a osob vykonávajících právo myslivosti při přijímání tohoto zákona v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR a na základě této shody, podle které mělo být umožněno prohlašovat honební pozemky za nehonební, aniž by bylo třeba blíže zkoumat zájmy vlastníka, pak postupoval i stěžovatel v řízeních o prohlašování pozemků za nehonební. Ve vztahu k ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť jeho odůvodnění je v některých bodech v rozporu se základními ústavními principy České republiky a vnitřně rozporné i co do svého obsahu. Z výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce nepovažuje stěžovatelem předestřený výklad ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti za správný. Uvádí, že v projednávané věci žádný ze správních orgánů nevyžadoval ani nezkoumal důvody pro vynětí předmětných pozemků z honebních na nehonební, a nedošlo tedy k objasnění a vymezení neurčitého právního pojmu „zájem vlastníka“. Žalobce se ztotožňuje se závěry městského soudu, že z rozhodnutí není zřejmé, jaká kritéria stěžovatel považoval za rozhodná pro posouzení zákonných předpokladů pro rozhodnutí o prohlášení pozemků za nehonební, a proto navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil také L. Ch. jako osoba zúčastněná na řízení. V celém rozsahu se ztotožnil se závěry stěžovatele, o nichž uvedl, že plně respektují jeho vlastnická práva k předmětným pozemkům, na jejichž prohlášení za nehonební trvá.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 25. 5. 2007 L. Ch. jako vlastník shora vyjmenovaných honebních pozemků v katastrálním území Štítkov podal ke krajskému úřadu žádost o prohlášení těchto pozemků za nehonební ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Rozhodnutím ze dne 6. 8. 2007, č. j. KUJCK 21141/2007 OZZL/Bř-O, krajský úřad vyhověl tomuto návrhu a prohlásil pozemky vlastníka L. Ch. za nehonební s odůvodněním, že vlastník podanou žádostí deklaroval svůj zájem ve smyslu ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. V této souvislosti krajský úřad uvedl, že vlastník honebních pozemků nemusí prokazovat opodstatněnost svého návrhu, neboť jeho zájem jako jeden z relevantních zákonných důvodů je dán vždy, pokud jej vlastník ve své žádosti tvrdí.

Žalobce s uvedeným rozhodnutím krajského úřadu nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, které stěžovatel rozhodnutím ze dne 5. 12. 2007, č. j. 43049/2007-16230, sp. zn. S-JMK 151807/2007/OD/St., jako nedůvodné zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u městského soudu, v níž shodně jako v podaném odvolání namítal, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů byl porušen zákon o myslivosti v tom smyslu, že krajský úřad ani stěžovatel nezkoumali konkrétní důvody, proč vlastníci požádali o vynětí předmětných pozemků z honitby. Žalobce má zato, že uvedený postup vede k obcházení zákona o myslivosti i nálezů Ústavního soudu, publikovaného pod č. 49/2007 Sb., který předpokládá zkoumání skutečné existence důvodů na straně vlastníka k prohlášení pozemků za nehonební podle premis popsaných v tomto nálezě tak, aby se formální záštita jinou ústavní garancí nestala prostředkem popření realizace práva myslivosti a myslivosti jako činnosti ve veřejném zájmu.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí stěžovatele včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V odůvodnění rozhodnutí zdůraznil, že povinnost správního orgánu zkoumat „zájem vlastníka“ na prohlášení pozemků za nehonební vyplývá přímo ze samotného znění ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. K tomu, aby orgán státní správy myslivosti mohl prohlásit pozemky za nehonební, musí zjistit, zda jsou dány důvody, které zákon k prohlášení pozemků za nehonební stanoví. Jedním z těchto důvodů je i „zájem vlastníka“ (o důvody bezpečnostní či vojenské se v daném případě nejednalo). Městský soud se neztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že zájem vlastníka je dán již tím, že vlastník pozemků podá žádost na prohlášení pozemků za nehonební. Dle názoru soudu samotné podání žádosti, navíc bez jakéhokoli odůvodnění, nepostačuje pro posouzení otázky, zda na straně vlastníka je dán zájem na prohlášení pozemků za nehonební či nikoli. V této souvislosti městský soud poukázal na závěry obsažené v nálezě Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, podle kterého pouze na základě konkrétně zjištěných

a důkazně podložených důvodů lze učinit závěr o tom, že legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti přestalo být proporcionálním. Základem pro úsudek o prohlášení pozemků za nehonební přitom musí být úvaha o obsahu a rozsahu neurčitého právního pojmu „zájem vlastníka“. Teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a posoudit, zda pro vydání takového rozhodnutí byly splněny zákonem stanovené podmínky. V posuzovaném případě však k objasnění „zájmu vlastníka“ jako neurčitého právního pojmu ze strany správních orgánů nedošlo. Městský soud proto v této části považoval rozhodnutí stěžovatele za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj neseznal, jaká kritéria stěžovatel považoval za rozhodná a jakými úvahami se řídil při jejich právním hodnocení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; dále považuje rozhodnutí městského soudu pro svou vnitřní obsahovou rozpornost za nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce.

Na tomto místě je třeba nejprve zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

V přezkoumávaném rozsudku Nejvyšší správní soud vady shora uvedeného charakteru neshledal, neboť výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a toto odůvodnění

není možno považovat za nesrozumitelné. Z odůvodnění rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky městský soud považoval za rozhodné, a také vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozhodnutí vyslovil, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelná.

Nejvyšší správní soud poté mohl přistoupit k řešení otázky, která je pro posouzení této věci podstatná, a to výkladu ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, jež je mezi účastníky předmětem sporu. Konkrétně bylo nutno se v této souvislosti vypořádat s otázkou, zda k naplnění zájmu vlastníka při prohlašování honebních pozemků za nehonební dochází již tím, že vlastník podá žádost o prohlášení pozemků za nehonební, nebo zda je nutno zkoumat konkrétní zájem na straně vlastníka, který odůvodňuje prohlášení pozemků za nehonební.

Podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o myslivosti lze myslivost provozovat jen v rámci uznané honitby. Podle odstavce druhého téhož ustanovení je honitba tvořena souvislými honebními pozemky. Orgán státní správy myslivosti z důvodů bezpečnostních nebo vojenských nebo *zájmu vlastníka* prohlásí za nehonební pozemky i jiné pozemky než pozemky uvedené v § 2 písm. e), a to buď z vlastního podnětu nebo *na návrh vlastníka*.

Stěžovatel se domnívá, že městský soud se při výkladu ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti neodržel premis vytyčených Ústavním soudem v nálezu ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, publikovaného pod č. 49/2007 Sb., nezkoumal proporcionalitu zájmů v rámci celého zákona o myslivosti, ale pohyboval se pouze v úzkých mezích druhého odstavce § 17. Domnívá se proto, že městský soud vztáhl závěry z uvedeného nálezu Ústavního soudu na případy, jichž se tento vůbec nedotýká, a tedy fakticky popřel literu zákona o myslivosti.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud považoval za vhodné nejprve připomenout právní závěry, k nimž Ústavní soud dospěl v uvedeném nálezu a o které svou argumentaci v převážné míře opírá také městský soud.

Předně Ústavní soud v uvedeném nálezu deklaroval, že v podmínkách České republiky jsou myslivost a právo myslivosti [k definicím uvedených kategorií srovnej § 2 písm. a) a h) zákona o myslivosti] společenskými aktivitami aprobovanými státem k ochraně a rozvoji jedné ze složek životního prostředí – zvěře. Zákon o myslivosti tak nepředstavuje úpravu myslivosti jako zájmové aktivity, ale ve svém základu jako cílevědomé a regulované činnosti k ochraně a rozvoji přírody.

Ústavní soud rovněž dospěl k závěru, že v obecné poloze realizace myslivosti a práva myslivosti představuje legitimní omezení vlastnického práva, neboť stát jejich prostřednictvím naplňuje svou ústavní povinnost zakotvenou v čl. 7 Ústavy ČR (stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu přírodního bohatství). Plnění ústavní povinnosti proto nelze nemít za plnění úkolu v obecném, či dokonce ve veřejném zájmu. Pokud by vlastnické právo bylo vykonáváno takovým způsobem, který by eliminoval myslivost a výkon práva myslivosti, pak by výkon vlastnického práva byl v rozporu s čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). V konkrétnostech je však třeba se podle názoru Ústavního soudu podrobně zabývat tím, zda omezení,

k nimž zákonodárce v konkrétním případě přistoupil, jsou proporcionální, v souladu s jinými ústavněprávními garancemi a zda šetří jejich podstatu a smysl ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny.

Ústavní soud tedy současně konstatoval, že omezení vlastníka honebního pozemku má své limity. Myslivost lze podle zákona o myslivosti provozovat jen v rámci honitby. Je vyloučena na nehonebních pozemcích, jejichž nehonebnost je dána buď přímo ze zákona [výčtem v § 2 písm. e) zákona o myslivosti], nebo ji může správní úřad ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o myslivosti prohlásit z důvodů vojenských, bezpečnostních nebo v zájmu vlastníka, a to buď bez návrhu nebo na návrh. Ústavní soud poukázal na skutečnost, že zákon blíže nespécifikuje neurčitý právní pojem „zájem vlastníka“. Při výkladu tohoto termínu bude třeba respektovat, že realizací práva myslivosti nelze zasáhnout do jiného ústavně zaručeného práva či do vlastnického práva v rozporu s principem proportionalita takovým způsobem, který by popíral podstatu ústavní povinnosti podle čl. 11 odst. 3 Listiny. Vlastník honebního pozemku tak bude mít podle Ústavního soudu nárok, aby jeho pozemek byl prohlášen za nehonební buď z důvodu nutnosti chránit jiné ústavně zaručené právo svou podstatou vylučující právo myslivosti (např. smýšlení vlastníka podle čl. 15 odst. 1 Listiny; v této souvislosti Ústavní soud zmínil případ *Chassagnou and Others v. France*), nebo v situacích, kdy přestane být jinak legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti proporcionální, například tehdy, pokud důvod na straně vlastníka bude spočívat ve využívání pozemku ke specifické podnikatelské činnosti, která by byla honebním užíváním pozemku výrazně omezena (např. využívání pozemků k účelům výzkumným a vývojovým apod.).

Ústavní soud z důvodů spíše preventivních považoval za nutné na tuto okolnost upozornit právě v souvislosti v případě *Chassagnou and Others v. France*, č. 25088/94, 28331/95 a 28443/95, § 75, *ESLP-III*, včetně závěrů, které v této věci učinil Evropský soud pro lidská práva. Podstatou tohoto případu bylo, že stěžovatelé (v rozporu se svým etickým přesvědčením) byli nuceni zahrnout své pozemky do honiteb, resp. byli nuceni k účasti ve Schválených obecních sdruženích lovu (ACCA), a dále byli nuceni (ač sami nelovci) strpět lov na svých pozemcích. Předmětem stížnosti pak byla konstrukce tzv. Verdeillova zákona, podle něhož byla v různých francouzských departmentech založena povinnost účasti pozemkových vlastníků v ACCA za rozdílných podmínek a tento zákon neposkytoval efektivní (nárokový) prostředek, jak se na činnosti ACCA nepodílet, resp. jak svůj pozemek vyloučit jako pozemek nehonební. Ve zmíněném případě pak nebyla Evropským soudem pro lidská práva ochrana vlastníka poskytnuta z titulu jeho vlastnického práva k pozemku, nýbrž z důvodu jiného jeho práva garantovaného Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jež bylo favorizováno před právem myslivosti, a to i s ohledem na povahu práva myslivosti ve Francii, která je odlišná od koncepce české právní úpravy.

V této souvislosti pak Ústavní soud závěrem podotknul, že správní úřady budou v každém jednotlivém případě povolány k tomu, aby skutečnou existenci důvodů prohlášení pozemků za nehonební zkoumaly podle zmíněných premis tak, aby byla zaručena ochrana práv vlastníka a současně, aby se formální záštita jinou ústavní garancí nestala prostředkem popření práva myslivosti.

Ačkoli se tedy předmětný plenární náleží Ústavního soudu přímo nedotýkal posuzování ústavnosti § 17 odst. 2 zákona o myslivosti, je z jeho obsahu zřejmé, že se kromě jiného vyjádřil k základní otázce vzájemného vztahu realizace myslivosti a práva myslivosti na straně jedné a práv vlastníků pozemků, na nichž je právo myslivosti realizováno, na straně druhé. Ve vztahu k této otázce pak z náleží Ústavního soudu vyplývá, že v případě, kdy je nutno posuzovat a vážit vzájemná práva, tj. práva subjektů vykonávajících myslivost, resp. právo myslivosti, a oproti tomu stojící práva vlastníků pozemků, je nutno vycházet z proporcionality těchto práv a vzájemně vážit práva (zájmy) vlastníka v porovnání se zájmy na výkonu práva myslivosti.

Z výše citovaných závěrů nepochybně vyplývá, že správní orgány při rozhodování o žádosti vlastníka o prohlášení pozemků za nehonební musí zjistit a v každém jednotlivém případě posoudit, zda existuje a je dán zájem vlastníka na takovém prohlášení. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s argumentací městského soudu v odůvodnění napadeného rozsudku, že „zájem vlastníka“ nemůže být dán již tím, že vlastník podá žádost na prohlášení pozemků za nehonební, v níž neuvede žádné konkrétní důvody, pro které tuto žádost podává. Pouhé tvrzení vlastníka pozemku o nutnosti prohlásit pozemek za nehonební ve světle výše uvedených závěrů nepostačuje.

K tomu, aby orgán státní správy myslivosti mohl prohlásit pozemky vlastníka za nehonební, musí zjistit, zda jsou na straně vlastníka těchto pozemků vůbec dány důvody, které zákon výslovně stanoví pro to, aby k prohlášení pozemků za nehonební mohlo dojít. Tyto důvody musí být vlastníkem nejen jasně vyjádřeny, ale také dostatečným způsobem doloženy. Dále pak na správním orgánu bude, aby se precizně a dostatečně podrobně, tj. způsobem následně soudem přezkoumatelným, vypořádal s otázkou, zda na základě takto konkrétně zjištěných a důkazy podložených důvodů, bude možno učinit závěry o tom, že legitimní omezení vlastníka z důvodu práva myslivosti přestalo být proporcionálním, a tedy že jsou splněny podmínky pro prohlášení pozemků za nehonební.

Základem pro úsudek správních orgánů o prohlášení pozemků za nehonební musí být podrobně odůvodněná úvaha o konkrétním obsahu a rozsahu neurčitěho právního pojmu „zájem vlastníka“, a teprve poté, kdy správní orgán tento neurčitý právní pojem vyloží, jej bude moci konfrontovat se skutkovými zjištěními toho kterého případu a usoudit, zda pro vydání konkrétního rozhodnutí byly splněny zákonem stanovené podmínky. Neboť i soud, který přezkoumává zákonnost takto vydaného rozhodnutí, následně musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady správní orgán pro své rozhodnutí soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění nejsou s těmito podklady v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum rozhodnutí správního orgánu neumožňuje, pak je takové rozhodnutí, jak správně uvádí městský soud, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a jako takové je nutno je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.

Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil argumentaci stěžovatele a nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti. Sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední

povinnosti, proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud proti neúspěšnému stěžovateli (žalovanému) přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud úspěšnému žalobci přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, a to za sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 2100 Kč dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif); k této odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla k přiznané odměně připočtena i daň z přidané hodnoty ve výši 456 Kč. Stěžovateli, který neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu